

EMINENTISSIMO ET REVERENDISSIMO PRINCIPI

AC DOMINO, DOMINO

LEOPOLDO,
SAC. ROMANÆ ECCLESIAE PRESBYTERO CAR-
DINALI à KOLLONIZ, ARCHIEPISCOPO ECCLESiarum COLOCENSIS ET
Bacchiensis Canonice unitarum, Episcopatus Jaurinensis Administratori, Ejusdemq; loci
& Comitatus Supremo, ac perpetuo Comiti, S. Joannis Hierosoly: Ordinis Priori & Commendatori
Egræ ac Maylbergæ, Sac. Cæs. Regiæq; Majestatis Consiliario Intimo, &c. &c.

EMINENTISSIME PRINCEPS,

Sub purpuram Tuam, in acie sua, acutissimis adversariorum telis exposita, per apertissimum sua concertationis campum, poplite cur-
vato, mea convolat jurisprudentia, ubi invictis virtutum Tuarum propugnaculis, fortissimoq; Tuæ sapientia clypeo sat munita con-
tra omnes adversantium impetus stabit immota, subsistet abunde defensa. Ne felicitum ea numero vel ex hoc haberi merebitur, quam
sic munitam, ubi Pallas vix intonat bella, reportare victoriam necesse est; quamvis enim, ut summarum sibi vendicat virtutum mo-
destia, quas orbis aut immortalibus deprecatur encomiis, aut venerabundo suscipit silentio, Tuarum studeas virtutum celare laudes;
strenuum tamen ac invictum, cum adversus infensissimos Christiani nominis hostes, in Melitensibus per triennium expeditionibus
Heroem Te gessisses, in Te nobilissimo sanguinis suffragio, suffragium virtutis eminentius esse declarasti: hinc mundo, quæ virtus
præit, sequi gloriam ostendisti; ubi Te plurimum vigilantissimum Diaecesum Pastorem, in maximum Augustissima domus Austriaca emolumentum,
Intimum non modo, Gloriosissimi Caesarum LEOPOLDI Consiliarium, sed selectum summa fidelitatis, ac consiliorum oraculum; hinc potentissimam
Hungarica tam Regionis, quam Religionis Deo Deiparæq; dicata Columnam; ac demum Ecclesia Te purpuratum conspexit Cardinalem. Tanta vi-
det orbis, sed non miratur. Neq; enim minora vehemens ille in reprimendo hæreticorum furore, postposito etiam vita periculo zelus, hac indefessa pro
animabus ovili Christi tum recuperandis tum conservandis cura, hac perpetuum pietatis studium, ac copiosissima in egenos liberalitas merebantur. Ve-
rebar fateor, continuas, quibus gloriosam Christiano-Austriacorum fortunam felicissime promoves, his indignis interturbare curas, nec immerito vir-
tutum Eminentia, laudatissime gestorum gloria, summaq; dignitatis splendor voto refragari meo potuissent, nisi summam illam, quæ nec in Purpura men-
dicare pro mendicis erubuit, animi conspexisse demissionem, ut eas Eminentissimo Nomini Tuo sacrare, mihi præsumerem animasset. Enimvero hoc uno
duntaxat Episcopus atq; Cardinalis distingui videris, quod benigniori, si qua dari queat, fronte, ab altissimo Eminentia Tuæ throno humilia respicias,
acrioriq; studio in sublevandas miserorum calamitates intendas. Adverto Princeps purpurate, quod dum minimum Tuæ laudis proferam, ut soles, silere
jubeas, nutui lubens pareo, ut qui si laudes enumerare Tuas mihi præsumerem, injuriâ summâ virtutis Tuæ gloriam afficerem, plurimos tamen undiq;
cerno, qui Teq; Nomenq; Tuum, vel quia quam Princeps innocens nihil dignius Calo, vel maximum Te virtutis Astrum agnoscunt, unanimi voce ad-
sidera transportent; & si & ijs silentium imponas, auribus intonat inanimantium clangor, lapides clamant, quos in erectis sauciorum militum nosoco-
mijs congregasti, ferrea catena, ac ipsi Turcarum carceres, Christianis vacui, dum sonorum emittunt tinnitum, Te beneficium ac misericordem æternum
proclamant. Mihi verò Cellissimas taciturnâ virtutes Tuas prosequenti veneratione, id unum sufficiat, si quas ex assignato mihi capitulo, licet indi-
gnissimus furis natura defensiones Eminentissimis Tuæ Purpuræ pedibus demississime substerno, illas utpotè Tibi non alienas sed innatas, totumq; per Tuæ
vita decursum pro Deo, Patriâ, & Populo incessanter exhibitas, eo animo excipias, quem sibi jure suo amica potestati justitia vendicat, ut sic potenti-
mo gratiarum Tuarum præcincta robore firmiter mea subsistet jurisprudentia, fortissimofq; eruditè adversantium impetus victrix eludat. Tuq; provi-
do Omnipotentis auxilio, quemadmodum præterlapso ferreo bellorum tempore, sed virtute Tua in aureum ex parte commutato, periclitantis Austriæ sub-
sidium, Ecclesiæ militantis tutela, ac commune miserorum asylum destinatus es, ita parto laborum fructu diutissime frui: Vive Deo, & summis quo-
rum delicia es, Principibus, Patriæ & Populo, Tibi Tuisq;, & me splendidissimis gratiarum radijs illuminare non dedigneris: ita unice voleo, & vo-
to immorior.

Eminentia Tuæ

Servorum minimus

Andreas Oberleüttner.

DIVINA FAVENTE CLEMENTIA.

AUTHORITATE ET CONSENSU, PRÆNOBI-
LIUM, STRENUORUM, MAGNIFICORUM ET CLARISSIMORUM VIRO-
RUM, &c. Magnifici Domini Rectoris, Spectabilis Domini Decani, Inclytæ Facultatis
Juridicæ Dominorum Seniorum, Sac. Cæs. Majest. Consiliariorum, &c. Adeoq; totius amplissimi Juris-Consulto-
rum Collegii in Antiquissima ac Celeberrima Universitate Viennensi Theses subsequentes ex assignato sibi Capitulo 20. Nullus pluribus. in 6.

Cum annexa Quæstione Civili, pro prima in utroq; Jure Laurea consequenda publico Academico certamini submittit.

ANDREAS OBERLEÜTTNER Austriacus Walseensis, Windhaagianæ foundationis Alumnus, AA. LL. & Phil. Magist. J. U. S.

THESIS I.

Nullus pluribus uti defensionibus prohibetur.

I I.

Quia defensiones in Jure sunt favorabiles.

I I I.

Quod obtinet in diversis & contrariis exceptionibus.

I V.

Imò, & ad replicationes extenditur.

V.

Fallit si exceptiones frivolæ fuerint.

V I.

Aut si exceptionum renuntiatio intervenerit.

QUÆSTIO CIVILIS.

Ex lege si quidem 9. C. de Except. seu præscript.

AN Exceptio non numeratæ pecuniæ post biennium elapsum opponatur? R. Negativè.

Disputabuntur in Auditorio DD. Juris-Consultorum horis pomeridianis, die 12. Mense Septembri Anno 1689.

Viennæ Austriæ, Typis Leopoldi Voigt, Universitatis Typographi.